

Heinrich Müller

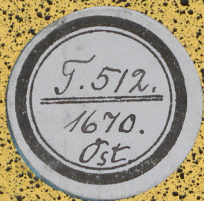
**Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Müller/ Theol. D. & Prof. Ordinar. Ad
Gloriosam & salutiferam Conservatoris nostri Jesu Christi a morte
resurrectionem Pia cum devotione meditandum Omnes, qui Academiam pro
Magistratu habent, officiose invitat serioque cohortatur**

Rostochii: Kilius, 1670

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn733989098>

Druck Freier Zugang

T. 512.

—

1670. Ostern

~~A 1256.~~"

1670.
Ost

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HENRICUS

Müller/

D. & Prof. Ordinar.

Ad

Gloriosam & salutiferam Conserva-
toris nostri

JESU CHRIS-
TI

à morte resurrectionem

Pia cum devotione meditandum

Omnes, qui Academiam pro Ma-
gistratu habent, officiosè invitat
ferioquè cohortatur.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typ. 1670.

M. 1256 "

Nullum ferè fidei Christiane dogma tam vehementer, tam pertinaciter, tam obnixè & contentiosè ab Atheistis impugnatum unquã est atq; id quod de immortalitate animæ est carnisq; resurrectione. Animam enim hominis non minus ac brutorum mortalem esse, utut qui inter gentiles sanam habuerunt sano in corpore mentem constanter negaverint, adfirmare tamen nec ipsum puduit Epicurum, nec alios Epicuri de grege sodales, cujus rei testem habemus Ciceronem *l. Tuscul.* Accesserunt huic sententiæ Stoici, qui existimantes animam esse *τὸ σὺν φῦσιν ἡμῶν πνεῦμα*, illam qui nobis commascitur spiritum, docuerunt illam corruptibilem esse, mansuramque quidem diu, sed non semper, ut refert Laertius *lib. VII. Zenon.* Juxta Plinium non magis à morte sensus ullus aut corpori aut animæ, quam ante natalem. Galenus etiam Medicorum ille post Hippocratem Princeps animæ humanæ immortalitatem si non negavit planè, in dubium tamen sine omni dubio vocavit. Platonem enim hanc ipsam immortalitatem in Phædone suo Phædroque ex instituto adserentem non veritus est ob id ipsum reprehendere libro, *Quod mores temperamentum corporis sequantur.* De quo audiendum nobis iudicium summi olim in Ecclesia Viri, Isidori Pelusiotæ, qui *lib. IV. Epist. 125. ad Proeschium.* Scholasticum Medicum; *Pythagoras quidem & Plato, aliique apud*

apud Græcos sapientia opinione clari animam pronuntiârunt immor-
talem & corruptionis expertem. Galenus autem mortalem pro-
nuntiavit, sed non est ipsi hac in re auscultandum. Nam dum Me-
dico dogmati se accommodavit, suamque artem stabilire & com-
mendare voluit, **VERITATIS CURAM INSUPER HABUIT.** De
curatione namque corporum, quoniam hac in arte excellens fuit arti-
fex vir ille, loquatur sanè suo arbitratu. De anima verò certamen
cum sapientibus ne suscipiat, neq; descendat in palestram, in qua non
est exercitatus, neq; cum sit athleta, iudicium sibi sumat de arte
musica, cumq; omnem suam prudentiam circa Corpora consumserit,
de anima ne iradat dogmata. &c. Quantò rectius Philosopho-
rum Princeps Aristoteles conceptis verbis animam hominis
ἀθάνατον pronunciat ἢ αἰδίου. Quantò rectius Cicero in de
Senectute; Sic mihi persuasi, sic sentio, quàm tanta celeritas
animorum sit, tanta memoria præteritorum, futurorumq; prudentia,
tot artes, tanta scientia, tot inventa, non posse eam naturam, qua res
eas contineat, esse mortalem. Non tamen, quod mirandum, in-
media defuere ecclesia, qui extingui unà cum corporibus etiam
animas humanas crediderunt. De Saducæis id testatur Jose-
phus lib. II. B. J. c. 7. Idem docuisse Arabicos, quos Συμψυχί-
στας propterea vocat Damascenus, ex Eusebio refert Augustinus
lib. de heresib. ad Quod vult Deum heres. LXXXIII. Johannes etiam
Papa Romanus ejus nominis XXIII. dixit & pertinaciter credidit,
animam hominis cum corpore humano mori & extingui ad instar a-
nimalium brutorum, ut habent verba Sess. XI. Synodi Constanti-
ensis. In eandem si non expressis verbis, hypothesibus tamen
suis sententiam eunt hodierni Photiniani. Nec minorem pas-
sus contradictionem fidei Christianæ de resurrectione carnis ar-
ticulus. Quod enim ethnicos attinet, ridebant illi, si quis
mortuorum causam apud illos peroraret. Apud Minutium
Felicem, in dialogo qui Octavius inscribitur, Cæcilius genti-
lis, Nec hæc, ait, furiosâ opinione contenti aniles fabulas adstruunt &
annectunt. Renasci se ferunt post mortem & cineres & favillas: & nescio
quâ

quâ fiduciâ mendaciis suis invicem credunt. Putes, eos jam revixisse. Anceps malum, & gemina dementia! celo & astris, qua sic relinquimus ut invenimus, interitum denuntiare: sibi mortuis, extinctis, qui sicut nascimur & interimus, aternitatem repromittere. Nec turba tantum, vulgusvè gentilium, sed & celeberrimi eos inter atque acutissimi Philosophi de mortuorum resurrectione doctrinam sannis profecuti sunt, ut Justinus *orat. cont: gentil.* & Epiphanius *in Ancorato* tradunt. Quod vix mireris, quum fidei hic arriculus rationi humanæ nescio quæ non objiciat absurda. Ast mirum, post repressos tam potenter à Christo Saduceos & confutatos tam feliciter ab Apostolo Hymenæum ac Philetum, repertos semper in ipso Christianorum cœtu, qui vel omnem in totum, vel ejusdem carnis resurrectionem obstinatissimè negarent. Habemus ipso seculo primo Saturninum Antiochenum, & Basilidem Alexandrinum apud Irenæum *lib. I. c. 22. & 23.* Seculo secundo Valentinum & Marcionem apud eundem *c. 29.* & Epiphanium *heres. 24, 31. 52.* Seculo tertio Manetem, vel, ut alii vocant, Manichæum apud Augustinum *lib. IV, cont: Faust. c. 16.* Seculo quarto Johannem Episcopum Hierosolymitanum apud Hieronymum *lib. adv. error. I. H.* Seculo sexto Evtychium Constantinopolitanum Patriarcham apud Gregorium *M. I. XIV. Moral. in Job: c. 29.* ut de quamplurimis aliis, quorum vestigia pressim hodiè legunt novi Samosateniani, nunc dicâ nihil. Sed, quod mirère magis, ipsos cœteroquin orthodoxos. Episcopos haut leviter exercuit de *hujus carnis* resurrectione sæpiusculè sed addubitanter ventilata quæstio. De Cyrensi Episcopo Synesio Evagrius *lib. I. Hist, c. 15.* memorat, quod in Christianorum castra transierit quidem, sed quæ de resurrectione mortuorum Christiana fides teneret, admittere non poterit. Origenem Adamantium, ad cujus eruditionem & pietatem totus serè olim obstupuit Oriens, docuisse, resurrecturos mortuos, sed corporibus aëreis & impalpabilibus tradunt. Epiphans

Epiphanius *heres. LXIV.* & Hieronymus *epist. ad Pammach.*
quem tamen excusat Ruffinus *præfat. in apolog. Pampb. Mar-*
tyris. Utrumque verò dogma & illud de animæ humanæ
immortalitate, & hoc de corporum humanorum resurre-
ctione vel ipsa Natura ipsis etiã gentilibus satis reddidit pro-
babile. Immortalitatem animæ contra Epicuræos demon-
straturus Cicero sic ex natura colligit *1. Tuscul. animorum nul-*
la in terris origo inveniri potest: nihil enim est in animis mix-
tum, atque concretum, aut quod ex terra natum, atque fictum,
esse videatur: nihil ne aut humidum quidem, aut stabile, aut i-
gneum. His enim in naturis nihil inest, quod vim memoria, men-
tis, cogitationis habeat, quod & præterita teneat, & futuræ pro-
videat, & complecti possit præsentia: quæ sola divina sunt, nec
invenietur unquam, unde ad hominem venire possint, nisi à Deo.
Singularis est igitur quedam natura, atq; vis animi, sejuncta,
ab his usitatæ, notis que naturis. Ita quicquid est illud quod sen-
tit, quod sapit, quod vult, quod viget, cælestæ & divinum est,
ob eamque rem æternum sit necesse est. Resurrectionem quoq;
corporum non impossibilẽ esse persuasurus Cæcilio genti-
litem apud Minutiũ Felicem Octavius Christianus ex na-
tura instituit discursum: *Vide, quàm in solatium nostri resur-*
rectionem mortuorum omnis natura meditetur. Sol demergitur
& nascitur: astra labuntur & redeunt: flores occidunt & re-
viviscunt: post senium arbuta frondescent: semina non nisi corrup-
ta revirescent. Ita corpus in seculo, ut arbores tempore hyber-
no occultant virorem ariditate mentitã. Quid festinas ut cru-
dã adhuc hyeme reviviscat & redeat? expectandum etiam cor-
poris ver est. Eadem planè ratione Augustinus *Serm. XXXIV*
de verb. Apost. Totã inquit, hujus mundi administratio testimo-
nium est resurrectionis futuræ. Videmus certè hyemis tempo-
re vel adventu arbores spoliari pomis, nudari foliis; sed eas etiam
verno tempore speciem resurrectionis exprimere: quæ primò qui-
dẽm

dem incipiunt turgere in gemmis, tunc ornari in floribus, & vesti-
ri foliis, & postmodum pomis gravari, Interrogo te, infidelis
homo qui de resurrectione dubitas, ubi sunt ista, qua tempore,
quo Deus disposuit, producantur? Dic mihi, ubi latitant, ante-
quam producantur? qua nusquam quidem videntur, sed tamen
Deus, qui omnipotens est, & ea ex nihilo condidit, secretâ sua
virtute producit. Hinc jam ad campos & prata respicite, qua
estate transactâ herbis suis spoliantur ac floribus, & nuda re-
manent ipsa spatia terrarum: sed iterum verno tempore revesti-
untur, & novo ubique germine incipiente latatur agricola. Cer-
tè herba, qua ante dixit & moritur, rursus reviviscit ex semine,
sic etiam nostrum corpus reviviscet ex pulvere. Eodem demon-
straturus resurrectionem ejusdem carnis utitur argu-
mento Paulus 1. Cor. XV, quo & Evtychium Patriarcham
Constantinopolitanum convicisse sese, ut moriturus pel-
lem suam manibus apprehendens diceret, *Confiteor, quod
in hac carne resurgemus*, scribit Gregorius lib. XIV, *Moral. c. 25*
Sed nullis hisce in convincendis de utroque dogmate Chri-
stianorum animis opus est argumentis. Unicum enim illud
SURREXIT, quo compellat mulierculas Christum inter mor-
tuos quærentes resurrectionis Dominicæ fulgidissim⁹ præco
Angelus, id apud eos præstare sufficienter potest debetque.
Certè, si Christus verè surrexit, sequitur, quod verè
etiam fuerit mortuus. Non enim verè surgit nisi qui ve-
rè cecidit. At si verè mortuus, & tamen non mortuus
quoad animam, secundum quam eopse quo exspiravit mo-
mento cum latrone cõverso fuit in Paradiso, dic, sodes, quo-
modo anima hominis erit mortalis? aut statuendum tibi,
non verè mortuum esse Dominum, quia non quâ totum sui
in statu naturali mortuus, sed tantum quoad corp⁹; aut cre-
dendum, non habuisse animam humanam, ut potè quæ ex neces-
sitate naturæ mortalis sit; sed aliam quandam, cui ex singulari
privilegio

privilegio donū immortalitatis fuerit concessum; aut detestandum Epicuræum illud dogma, animam hominis non minùs ac brutorum unà cum corpore interire. Possent innumera alia pro immortalitate animæ ex Scripturis afferri documēta, sed in harem⁹ unicè voci præconis celestis, SURREXIT. Quæ etiam eadem nos docet resurrectionem mortuorum & non esse impossibilem & fidelium certò eventurā. Nam &, si nulli mortui resurgunt aut resurgere possunt, quomodo Christus, qui verè mortuus, resurgere potuit? & si cuncta membra æternæ morti mancipata, ad quid caput è morte eluctari debuit? Dic sodes, quæ capitis, si avulsū fuerit abs membris, vita esse poterit? SURREXIT Christus resurrectionis suæ ipse sibi autor causaque (quicquid reclament Phoziniani) efficiens principalis. Qui enim suscitare virtute suâ divinâ seipsum non potuerit, qui mediâ in morte ex ἐνώσει & περιχώρησει personali, quæ semper mansit indissoluta, possedit virtutem verè vivificam, quam & in suscitatione sui exseruit *declaratus filius Dei in potentia, secundum spiritum sanctificantem, per resurrectionem mortuorum* non aliorum tantum, sed in primis sui Rom. I, 4. Nec sibi tantum, sed & nobis SURREXIT Dominus autor principumquè factus fidelibus suis resurrectionis ad vitam, ut quisque eorum cum Prudentio dicere nunc queat,

Solvor morte meâ, Christi virtute resurgo.

Hinc non sine causa Timotheum hortatur Apostolus, ut nominatim illum fidei articulum, qui est de resurrectione Christi, animo probè infigat suo, perpetuâq; recolat memoria: *Memento Jesum Christum resurrexisse à mortuis II. Tim. II, 8.* Christi enim resurrectio, cui nostra innititur, communis resurrectionis fideiussor est, juxta Theodoretum *in epit. div. dogm.* siquidem *in Exemplum spei nostræ resurrexit, ut loquitur Tertullianus lib. de resurr. carn.* Neque passio
one

one aut morte sua nobis profuisset, nisi gloriam divina resur-
rectionis dedisset, dicēte Gregorio M. in *præfat. Pasch.* Hinc et-
iam veteri Ecclesiæ tam orientali quàm occidentali in sum-
mis fuit deliciis vox hæc Angelica, SURREXIT. Græca cer-
tè &, quæ ejus filia est, Russica hodie non nisi his verbis sa-
lutat suos, *Χριστὸς ἀνέστη*, resalutaturq; à suis, *ἀληθῶς ἀνέστη*
uti produnt Metrophanes Critopulus in *conf. eccl. Orient. &*
Olearius lib. II. Itin. Pers. c. 15. Latina verò ingenti perfusa
gaudio suum intonat illud SURREXIT CHRISTUS HO-
DIE. Surrexit caput, surgemus etiam membra. Surre-
xit Rex, surgemus subditi. Surrexit primus, sequemur omnes,
in vitam verò & gloriam non nisi qui habemus partem in
resurrectione prima surgimusq; à vitiis ut vivamus justiti-
æ. Spiritus enim regenerationis est arrha resurrectionis
beatæ, & per regenerationem corpora nostra futura resurre-
ctioni inaugurantur, ut Tertullianus inquit *lib. de resurr.* Hoc
ergò meditamini, *Cives*, hoc agite, ut sicut Christus suscitatus
est ex mortuis, ita & vos in novitate vitæ ambuletis, quòd & de
Vobis verè dicere liceat, quod ad mulierculas metu cōcuffas
de Servatore Domino Angelus, SURREXIT ET NON EST
HIC. Sursum corda. In celum mente conscendite, solem
hunc, solumque hoc despiciate. Det vobis Domi-
nus *σύνεσιν καὶ ὑπακοὴν ἐν πᾶσι!*

P. P. Rostochii sub sigillo Rectoratus
Anno M. DC. LXX. ipso die resur-
rectioni Dominicæ sacro,
III. Aprilis.

privilegio donū immortalitatis fueri-
standum Epicuræum illud dogma, a-
minūs ac brutorum unā cum corpore
numera alia pro immortalitate animi
documenta, sed in hærem⁹ unicè voci p-
REXIT. Quæ etiam eadem nos docet
tuorum & non esse impossibilem & fic-
rā. Nam &, si nulli mortui resurgunt a-
quomodo Christus, qui verè mortuus
& si cuncta membra æternæ morti ma-
è morte eluctari debuit? Dic sodes,
sum fuerit abs membris, vita esse pote-
stus resurrectionis suæ ipse sibi auto-
reclament Phoiniani) efficiens princi-
tare virtute suâ divinâ se ipsum non po-
morte ex ἐνώσει & περιχωρήσει personali
indissoluta, possedit virtutem verè vi-
suscitatione sui exseruit *declaratus fili-
dum spiritum sanctificantem, per resuscit-*
non aliorum tantum, sed in primis sui
tantum, sed & nobis SURREXIT Dor-
umquæ factus fidelibus suis resurre-
quisque eorum cum Prudentio dicere

Solvor morte meâ, Christivire

Hinc non sine causâ Timotheum
ut nominatim illum fidei articulum,
one Christi, animo probè infigat suo
memoria: *Memento Jesum Christum re-*
Tim. 11, 8. Christi enim resurrectio
communis resurrectionis fideiussor est,
in epist. div. dogm. siquidem in Exemplum
ut loquitur Tertullianus lib. de resurr

aut dete-
inis non
offent in-
ris afferri
stis, SUR-
nem mor-
eventu-
possunt,
e potuit?
uid caput
, si avul-
IT Chri-
quicquid
nim susci-
mediâ in
er mansit
am & in-
tia, secun-
riorum.

Nec sibi
principi-
itam, ut

postolus,
resurrecti-
; recolat
mortuis II.
nnitur,
doretum
resurrexit,
ue passio
one

